10/01/2019

Αμεση σύγκληση της Ιεραρχίας ζητεί ο Μητρ. Πειραιώς

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Την άμεση σύγκληση της Ιεραρχίας σχετικά με την προωθούμενη αναθεώρηση του Συντάγματος, ζητεί ο Μητροπολίτης Πειραιώς, με επιστολή που απέστειλε στην Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Η επιστολή του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Πειραιώς, κ. Σεραφείμ, προς την Ιερά Σύνοδο

Πάνυ ευλαβώς και εις απάντησιν του υπ’αριθμ. 4544/2251/17.10.2018 Υμετέρου Ιεροσυνοδικού εγγράφου, δι’ ου κοινοποιείται εις την υπό την Προεδρίαν του Σεβ. Μητροπολίτου Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνού ορισθείσαν υπό της Σεπτής Ιεραρχίας Επιτροπήν Συνταγματικής Αναθεωρήσεως, της ενώπιον Αυτής γενομένης τη 4/10/2018 Εισηγήσεως του Σεβ. Μητροπολίτου Κηφισίας κ. Κυρίλλου και κατόπιν της Υμετέρας εντολής διά την «ενδελεχή μελέτη των θιγομένων θεμάτων και αξιοποίηση» προάγομαι ευσεβάστως όπως αναφέρω Υμίν τα κάτωθι:

Η σύστασις υπό της ΙΣΙ της Επιτροπής Αναθεωρήσεως του Συντάγματος, εγένετο

για να διακριβωθή το περιεχόμενον των υπό των κομματικών σχηματισμών του Κοινοβουλίου προτάσεων διά την αναθεώρησι του θεμελιώδους Νόμου του Κράτους. Ήδη η Κυβέρνησις εκκίνησε από του παριππεύσαντος έτους την διαδικασίαν αναθεωρήσεως, η οποία σήμερον 9/1/2019 ολοκληρώνεται εις την αρμοδίαν Επιτροπήν της Βουλής και προωθείται προς ψήφισι εις την Ολομέλειαν του Κοινοβουλίου, η οποία θα συγκληθή περί τα τέλη Ιανουαρίου ή αρχάς Φεβρουαρίου.
Η πρότασις του κυβερνώντος κόμματος ΣΥΡΙΖΑ διά τα θέματα που αφορούν εις τας σχέσεις Εκκλησίας-Πολιτείας και γενικώτερον ετεροκαθορισμού των εξ αυτών απορρεουσών κατευθύνσεων εις τα θέματα της ορκοδοσίας των αιρετών και των δημοσίων λειτουργών και της αναγνωρίσεως της οικογενείας, ως θεσμού του Έθνους είναι πλέον γνωσταί και δεδομέναι.

Ειδικώτερον διά την αναθεώρησι του άρθρου 3 του ισχύοντος Συντάγματος εις το περίγραμμα της αναθεωρητικής λογικής του καταλέγεται η τυπολογία των σχέσεων Πολιτείας-Εκκλησίας. Δεν επιλέγεται μεν η κατάργησι του άρθρου 3 του Συντάγματος που θα επέφερε τεκτονικόν σεισμόν με την κατάργησι της συνταγματικής προστασίας των Καταστατικών κειμένων της Εκκλησίας της Ελλάδος, αλλά η εισαγωγή εις το άρθρον 3 του Συντάγματος της αορίστου ρήτρας διά την «κρατική θρησκευτική ουδετερότητα» που όμως υπονοείται η κατοχύρωσίς της υπέρ όλων των γνωστών θρησκειών της χώρας, ήδη εις το άρθρο 13 του Συντάγματος διά την θρησκευτικήν ελευθερία. Το ισχύον άρθρο 3 ρυθμίζει τας σχέσεις της Ελληνικής Πολιτείας με το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, ως διεθνές Νομικόν Πρόσωπον και δηλώνει τον σεβασμόν της Ελληνικής Δημοκρατίας προς τη διαμορφωμένην κατά το κανονικόν δίκαιον σχέσι του Οικουμενικού Πατριαρχείου με την Εκκλησίαν της Ελλάδος (δογματική ενότητα, καθεστώς Νέων Χωρών, Κρήτης, Δωδεκανήσου, αλλά και Αγίου Όρους σύμφωνα με τις ειδικότερες προβλέψεις του άρθρου 105). Διά την ακρίβειαν, το Σύνταγμα εισάγει δύο διαφορετικά συστήματα σχέσεων Κράτους και Εκκλησίας. Εν σύστημα συνταγματικώς ρυθμισμένων σχέσεων (που εξειδικεύει ο νόμος) με την Εκκλησίαν της Ελλάδος και εν σύστημα ομοταξίας με το Οικουμενικόν Πατριαρχείον. Το άρθρο 3 λειτουργεί προστατευτικά διά το Οικουμενικόν Πατριαρχείον και την διεθνή νομικήν και κανονικήν του θέσι, συμπεριλαμβανομένων των ιδιαίτερων Εκκλησιαστικών καθεστώτων, εις την Ελλάδα που το αφορούν ευθέως. Το ισχύον Σύνταγμα είναι συνεπώς θρησκευτικώς φιλελεύθερον.

Είναι πλέον προστατευτικόν διά την θρησκευτικήν ελευθερίαν και ισότητα από τη λεγόμενη θρησκευτική ουδετερότητα. Η ουδετερότητα δεν είναι laicite. Η laicite είναι ιστορικώς μία πολιτική θεολογία που συγγενεύει με τον δεισμόν. Η θρησκευτική ουδετερότητα εμφανίζεται εις κράτη εις τα οποία συνυπάρχουν

Καθολικισμός και Προτεσταντισμός. Η θρησκεία τοποθετείται εις την ιδιωτικήν σφαίραν ή μάλλον εις την σφαίραν της κοινωνίας των πολιτών, το κράτος τηρεί ίσας αποστάσεις, χωρίς πίεσι και χωρίς προτίμησι προς μίαν θρησκευτικήν κοινότητα, αλλά δεν είναι εχθρικόν προς το θρησκευτικόν φαινόμενον. Εφόσον εις την Ελληνικήν έννομον τάξι ισχύει πλήρως το άρθρο 13 του Συντάγματος και το άρθρο 9 της ΕΣΔΑ, η προσθήκη της ρήτρας της θρησκευτικής ουδετερότητος, ενσωματώνεται μεθοδικώς εις το άρθρον 3 του Συντάγματος που αφορά μόνο εις την «Επικρατούσα» Ορθόδοξον Εκκλησίαν και όχι ως όφειλε εις το άρθρον 13, που ναί μεν ανήκει εις τον σκληρόν πυρήνα των μη αναθεωρητέων άρθρων του Συντάγματος, αλλά που η συγκεκριμένη πρόσθεσις δεν αναθεωρεί την ουσίαν της διατάξεως, που όπως αναφέρθη κατοχυρώνει την θρησκευτικήν ελευθερίαν ισοτίμως όλων των γνωστών θρησκειών, διαρρυθμίζει συνολικώς το θρησκευτικόν φαινόμενον και επομένως περιλαμβάνει εις το κανονιστικόν του πεδίον όλας τας γνωστάς θρησκείας, διά να επιτευχθή η παγία θέσις της Αριστεράς ότι η διάταξι του άρθρου 3 έχει μόνο διαπιστωτικόν και όχι κανονιστικόν περιεχόμενον, με ότι αυτό δικαιοπολιτικώς συνεπάγεται (κατάργησις συμβόλων, απομείωσις θρησκευτικών εορτών, απεκκλησιοποίησις του Έθνους).

Η πρότασις αναθεωρήσεως των άρθρων 13 παρ. 5, 33 παρ. 2 και 59 παρ. 1 και 2 διά την καθιέρωσι του πολιτικού όρκου και η κατάργησις της προαιρετικότητος εις την ορκοδοσίαν αιρετών και δημοσίων λειτουργών στοχεύει προδήλως εις την αποσύνδεσι της Εκκλησίας από τον Δημόσιον βίον και εις την απομείωσι ενός εκ των βασικών στοιχείων της εθνικής ταυτότητος που είναι το ομόθρησκον. Προσβάλλει όμως καταφώρως την έννοιαν του σεβασμού της θρησκευτικής ελευθερίας του άρθρου 13 του Συντάγματος, διότι επιβάλλει εις τους ενθέους αιρετούς και δημοσίους λειτουργούς Έλληνας πολίτας, την διά του Συντάγματος δημοσίαν δήλωσι ως οντολογικού τους θεμελίου, όχι της πίστεώς τους εις το θείον και ιερόν, αλλά εις τον εαυτό τους. Η επιβολή αυτή αποτελεί παραβίασι του άρθρου 13 του Συντάγματος και της ΕΣΔΑ. Όπως τυγχάνει απαράδεκτον να υποχρεούται ο άθεος που θεωρεί ως οντολογικόν του θεμέλιον τον εαυτόν του, δηλαδή την τυχαίαν συνάρμοσι των κυττάρων του εκ της οποίας μυστηριωδώς προκύπτουν μεταφυσικαί έννοιαι ως η τιμή και η συνείδησις, να δηλώνη το θείον και το ιερόν, ούτω και ο ένθεος να υποχρεούται να ορκοδοτή εις τον εαυτόν του.

Η πρότασις αναθεωρήσεως του άρθρου 21 του Συντάγματος που ευθέως απομειώνει και εξαφανίζει την έννοιαν της οικογένειας ως πρωταρχικού κυττάρου του Έθνους και του προσδίδει μόνο υλιστικόν περιεχόμενον είναι απαράδεκτος και προσβλητική διά την ιδιοπροσωπείαν του λαού μας. Ασχέτου όμως του γεγονότος ότι υπό το ισχύον αναθεωρητικόν σύστημα, το οποίο προβλέπει την σύμπραξι δύο διαδοχικών Βουλών εις την αναθεωρητικήν διαδικασίαν, η αναθεώρησις του

Συντάγματος και υπό την τρέχουσαν πολιτικήν συγκυρίαν είναι πολύ δυσχερής υπόθεσις και τούτο ανεξαρτήτως εάν γίνει δεκτή η γραμματική ερμηνεία του άρθρου 110 του Συντάγματος συμφώνως προς την οποίαν εις την προτείνουσαν Βουλήν ανήκει ο προσδιορισμός του αντικειμένου της αναθεωρήσεως και εις την αποφασίζουσαν Βουλήν η διαμόρφωσις του περιεχομένου της ή η «αντιγραμματική» και εν τινι τρόπω ελευθεριάζουσα ερμηνεία του, η Αγιωτάτη ημών Εκκλησία θα έδει προ της ψηφίσεως υπό της Ολομελείας του Κοινοβουλίου των ως άνω προτεινομένων διατάξεων υπό της Κυβερνήσεως, να έχη τοποθετηθή διά του Ιερού Σώματος της Σεπτής Ιεραρχίας, την στιγμήν κατά την οποίαν η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Σεπτού Οικουμενικού Πατριαρχείου έχει ήδη αποφανθή επί των ανωτέρω θεμάτων, ώστε οι αξιότιμοι κυρίες και κύριοι Βουλευτές να γνωρίζουν επισήμως τας θέσεις της Αγιωτάτης ημών Εκκλησίας επί των προτεινομένων προς αναθεώρησι διατάξεων.

Δι’αυτό και υποβάλλω την θερμοτάτην παράκλησιν όπως συγκληθή πάραυτα η Ι. Σύνοδος της Ιεραρχίας της Αγιωτάτης ημών Εκκλησίας διά να αποφανθή επί των αφορώντων εις τας σχέσεις Εκκλησίας-Πολιτείας προτεινομένων προς αναθεώρησι άρθρων.

Επί δε τούτοις κατασπαζόμενος την Υμετέραν Μακαριότητα και Υμάς Σεβ. Άγιοι Συνοδικοί διατελώ,

Ελάχιστος εν Χριστώ αδελφός
+ ο Πειραιώς ΣΕΡΑΦΕΙΜ